

[Thestrup.]

Til den højtærede minister vil jeg sige, at jeg er bange for, at jeg har noget af skylden for, at journalisten, der var til stede ved fjernsynsudsendelsen i går, fik indtryk af, at der lå noget andet i det, ministeren tidligere havde sagt, end det, der i virkeligheden, når man læser talen opmærksomt igennem, ligger. Jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg utvivlsomt har noget af skylden derfor, og den påtager jeg mig herved.

Den højtærede minister spurgte, om vi kunne påvise bedre resultater for det private byggeri — det ærede medlem hr. Finn Poulsen for Svendborgs vedkommende, jeg for Hernings vedkommende — end for det sociale byggeri. Jeg har her et eksempel, som jeg naturligvis meget gerne vil overlade den højtærede minister. Det drejer sig om et privat byggeselskab i Herning. Jeg ved, at det har bygget en hel del, jeg har set noget af det, og det har været ganske fortræffeligt. Jeg beder om tilladelse til et kort citat.

Der står her følgende:

„Byggeriet omfatter i første afsnit 20 lejligheder, hver på ca. 85 m² bestående af opholdsstue, soveværelse, 2 kamre, køkken, badeværelse og entré. Lejlighederne er frit beliggende med udsigt ud over Knudmose, der af Herning kommune er udlagt til parkområde. En sådan lejlighed kan vi tilbyde for en månedlig husleje af ca. 257 kr., hvortil kommer andel i ejendommens faste udgifter som vand, renovation, ejendomsskatter og -forsikringer, der i alt andrager ca. 7 kr. pr. måned, hvorefter den årlige husleje andrager ca. 37 kr. pr. m². Ved lejemålets indgåelse betaler lejereren et indskud på 3.000 kr., ligesom lejereren må stille 7.000 kr. til rådighed for selskabet som rentefrit lån. Såfremt lejereren ikke disponerer over de nævnte 7.000 kr., kan pengene lånes i anerkendt pengeinstitut med selskabet som kautionist.“

Selv om den pågældende, hvad man ikke direkte kan se heraf, skal betale renter af dette beløb, kommer vi alligevel her ned på en leje, der er ganske overordentlig lav, og så vidt jeg ved, har det pågældende selskab da også hidtil i sine byggerier været i stand til at konkurrere med de

sociale selskaber. Jeg tør ikke helt ud indestå for, hvordan det ligger, men jeg beder ministeren om at undersøge det og vil overlade ministeren disse oplysninger. Men når jeg nævner det, er det som en støtte for det, jeg har anført, at hvor man lader byggeriet få frie vilkår, kommer også mulighederne for det billige byggeri. Jeg går ud fra, at ministeren og jeg kan diskutere alle disse problemer; der er dårlig tid til at komme nærmere ind på dem nu. Jeg vil kun lige takke ministeren for det, han nævnte om det sociale byggeris andel. Jeg har ikke et øjeblik tænkt mig, at ministeren skulle nedsætte det sociale byggeris andel, men jeg skal ikke nægte, at jeg troede, det var ministerens agt at forøge det, og vi har altså nu fået en erklæring om, at det ikke er ministerens agt.

Det var virkelig interessant at høre det ærede medlem hr. Erhard Jakobsens redegørelse ude fra hans kommune. Jeg har ligesom fået indtryk af, at det, vi har sagt om parcelhusene, faktisk har ramt temmelig dybt; det er, som om der har været en meget stærk reaktion over for de ting, der er blevet sagt om parcelhusene. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at jeg har ikke sagt, at man kun skulle bygge parcelhuse. Det er naturligvis meningen, at man skal blive ved med at bygge de andre huse også, men så vidt muligt lade der være fri mulighed for at bygge parcelhuse. Jeg kan meget vel se, at der er en række mennesker, som ikke har råd til at bo i et parcelhus, men jeg tror dog, det almindelige må siges at være, at hver gang en familie flytter ind i et parcelhus, forlader den en af de lejligheder, hvor de pågældende har råd til at bo. Statistik er jo nu engang statistik, og det slår ikke mig helt ud, at man kommer med disse forskellige statistiske oplysninger. Virkeligheden — det er det besynderlige ved det — er anderledes.

Jeg har set tilfælde, hvor jeg selv har været til det yderste forundret over, at de pågældende havde råd til at bygge. Jeg har set forskellige tilfælde i de retssager, jeg har haft, hvor man kunne skønne, hvad den pågældendes indtægt var, og hvor han — skønt det måtte forekomme usandsynligt — alligevel havde råd til at bygge et